

**La silenciosa
tragèdia d'un
calent mental
qualsevol**

**La silenciosa
tragèdia d'un
calent mental
qualsevol**
Giordano Andriola

Traducció de Josep Domènech Ponsatí

 **Cap de Brot
Edicions**

Títol original *A silenciosa tragédia de um tarado qualquer*

© 2019, Giordano Andriola

Primera edició gener de 2025

© **de la il·lustració de la coberta** Alba

Barceló (@auba.barcelo)

© **d'aquesta traducció** Josep Domènech Ponsatí

© **d'aquesta edició** Cap de brot edicions

info@capdebrot.cat

www.capdebrot.cat

Imprès a Impremta Pagès (Anglès), Països

Catalans - *Printed in Catalonia*

Disseny de la col·lecció Júlia Planas (@lautonoma)

Correcció Josep M. Codina i Judit Pujol

Maquetació Germán Bartolomé

ISBN 978-84-129108-3-4

Dipòsit legal GI 233-2025

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya i
de la Institució de les Lletres Catalanes:

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Institució
de les Lletres
Catalanes

Queda totalment prohibida qualsevol forma de reproducció d'aquesta obra sense l'autorització de l'editorial. Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment, adreceu-vos a CEDRO o consulteu l'enllaç www.conlicencia.com

Mai no he tingut gaire paciència per als diàlegs. Les dones sembla que se n'adonen i em toquen els collons explicant-me la seva vida. Em fa l'efecte que el destí sempre em reserva les neuròtiques i les seves ficcions. Jo només faig que sí amb el cap, com un rèptil que observa la presa. Però també recorro a la tríade: sí-no-potser. Què és el que no fem per cardar un clau. És una de les pitjors flaqueses dels homes. La cigala palpita a dins dels pantalons mentre les paraules es tornen fum i fan torterols en l'aire. Mai no he tingut gaire palica. Aleshores estic obligat a escoltar. És una tortura. És una tocada de collons. És el preu que s'ha de pagar per una erecció. Soc un esclau de la perversió barata. Un malalt. És com si tota la meva fúria, el meu ímpetu assassí, les meves frustracions, les meves

angoixes i el meu trastorn maniacodepressiu poguessin resumir-se en curtmétratges que em passen pel cap mentre em masturbo al lavabo de l'oficina de lloguer de cotxes on treballo des de fa vuit anys. Vaig aconseguir aquesta feina després de posar un anunci al diari. Al principi només contestava les trucades mentre en Lédio, el propietari de l'empresa, es responsabilitzava de la part administrativa. En Lédio ja té seixanta anys. És divorciat. Passa per seriosos problemes de calvície i disfunció erèctil, a més del melanoma. Amb prou feines ens parlem. Només acostumo a parlar quan m'ho demanen. No deixo que ningú sàpiga gaires coses de mi. La veritat és que la meva vida no té res d'interessant per poder compartir. Em passo tot el sant dia reclòs en un despatx que fa pudor de cul amb lidocaïna i, per desgràcia, l'ambientador és incapaç de deixar l'atmosfera amb una flaire agradable. Ja sé que és culpa de la persona amb discapacitat que en Lédio ha contractat. Ell m'ha «ascendit» a director comercial apujant-me el sou en 47,55 *reais*, i ha contractat aquest coi de nano que té només mig braç per

fer de telefonista. El fill de puta ha fet aquesta bona acció perquè això li assegura no haver de pagar impostos. La llei de quotes és una puta merda! L'esguerrat es diu Breno. Un marieta de vint anys amb els cabells allisats amb la planxa i que porta ferros a les dents. Lleig com un pecat. Va perdre parcialment el braç esquerre per culpa d'un accident de moto. Quan el seu noviet va perdre el control del vehicle i va xocar de ple contra un camió d'escombraries. Ell, que anava al darrere, va volar pels aires. En Breno no fa gaire res excepte contestar el telèfon i escoltar les històries d'en Lédio quan arriba el dilluns amb la cara de qui s'ha deixat prendre el número per alguna puteta gata maula.

—La mare que em va parir, però què és el que fot aquesta pudor de cul?

En Lédio m'ha dit que les coses de l'empresa van millorant. El seu germà ha decidit invertir en el negoci i jo seria l'encarregat de la filial que s'hauria d'obrir a prop de la platja. La idea d'en Lédio era «prospectar» turistes en un despatx-contenedor, la nova collonada del mercat. T'indria dret a una secretària. He

recalcat que volia una dona que treballés amb mi. Tant és que sigui atractiva. Ja no sé què carai m'atrau d'una dona: si els pits, o el cul, o les cuixes, o un cony marcat en unes malles de lleopard. M'agradaria una dona perquè seria ideal per començar a exercitar diàlegs, xerrameques idiotes sense compromís, experimentació de floretes i galanteries en moments inapropiats, elogis poca-soltes amb segones intencions. El trofeu, esclar, seria una mamada a l'hora de plegar, però anem pas a pas. En Lédio m'ha donat carta blanca per poder fer la selecció de candidates i contractar la que em faci més el pes. He publicat un anunci en una d'aquestes webs per buscar feina: «Es necessita una recepcionista FEMENINA per a una oficina de lloguer de cotxes. Contracte immediat». No cal dir que en pocs minuts la safata d'entrada del correu electrònic era plena de currículums. Centenars de currículums, per ser una mica més exactes. Era divendres. He comprat cervesa, tabac i cacauets japonesos. Em passaria bona part de la nit analitzant currículums... és a dir, analitzant les fotos dels currículums. Si fossin

bones o fins i tot raonables, investigaria el nom al Facebook i m'espavilaria per examinar millor el material.

—Vinga, som-hi.

No havia vist mai tantes dones lletges a la meua vida. D'acord, entenc l'elevada taxa d'atur al nostre país, però no feia cap càsting per a figurant del programa d'en Ratinho, collons! Així d'entrada ja en vaig descartar una vintena. Després, una altra vintena. I una altra. Fins que... no, vint més. Ja anava torrat, a més d'haver-me-la pelat dues vegades mirant la Monica Santiago a Xvideos, quan de cop i volta topo amb la... Mica. Mica Simone Carvalho da Silva. No he entès mai aquesta mania de posar-hi fotos somrient, al coi de currículum, però bé. No soc cap expert en pobresa per mirar d'entendre les peculiaritats d'aquest personal. Era ella. La resta ja es podia ben fotre. Una falsa rossa nascuda l'any 1986. Ni gran ni jove. Segurament amb un alt quilometratge. Se me'n refot, era ella. He buscat el seu nom al Facebook, però no ha sigut una feina fàcil. Aquestes putetes acostumen a posar abreviacions, àlies, noms de

guerra i fins i tot pseudònims al cony de perfil. He tornat a obrir l'Xvideos i me l'he pelat un altre cop. Ara mirant un vídeo de la Mayara Shelson. Quan he obert la catorzena llauna de cervesa ha tingut lloc el miracle: «Caca Silva, en una relació complicada». Era ella. Perfil obert, la recerca ha valgut la pena: 1.267 fotos m'esperaven aquella matinada insomne. No em queixaré de les cinc-cents fotos de missatges optimistes amb en Garfield que he trobat als seus àlbums. M'interessaven les fotos amb biquini i al terrat fent bronzo amb cinta aïllant. La nit ha estat ben profitosa, però la meva refotuda cigala ja no s'ha aixecat. No sé si per culpa de les palles malgastades en vídeos repetitius per internet o per aquelles catorze llaunes de Kaiser que m'he pres per desempallegar-me de l'avorriment. M'he recordat d'en Lédio dient que la viagra és cosa del passat. Ara el que està de moda és una injecció intracavernosa que et deixa la titola dura durant dotze hores. Aquestes coses em fan por. I si ja no em destrempo? ¿I si necessito ficar-la al tub d'escapament d'un Scania amb el motor engegat perquè torni al seu estat

normal? I si em provoca necrosi? L'única cosa que he fet ha estat afegir el perfil de la Mica a «Favorits», i tot seguit me n'he anat al llit mort de son. La contractaria *ipso facto*.